

Сънят на обуцаря

Файл МОТИВ 1(музикален фон)

Сцена 1

Разказвач: Живял някога в малко руско градче обуцарят Мартин. Той бил добър обуцар. Всички отивали при него, за да поправят обувките си. Той работил с добри материали и винаги спазвал срока на поръчките си. Хората били доволни от него и затова винаги имал работа.

Мартин обуцарят работил в малка стаичка под земята, с едно прозорче, гледащо към улицата. Често пъти заставал до прозорчето и наблюдавал минаващите хора. Виждал само обувките им и по тях познавал кой е собственика им.

(СТЪПКИ 1)

Мартин: Хей, Наташа, поздрави дядо си като го видиш. Здраве му носи!

(СТЪПКИ 2)

Мартин: Дмитрий, все така стиснат си оставащ. Погледни обувката си, поправих ти ги преди две години и са толкова износени вече. Кожата им остаряла и обелена, подметката им отлепена. Купи си нови обувки бе, човече. Срамота!

(СТЪПКИ 3)

Мартин: Серьожа, къде бягаш, пакостнико? Внимавай, че ще паднеш и ще си скъсаш панталоните. Майка ти не може да смогне да ти шиє дрехите.

Разказвач: Така минавали дните на Мартин обуцаря. Но в градчето завърлувала страшна болест. Отнела тя съпругата на Мартин и едничкия му син. Скръб натегнала върху сърцето му. Натрупал гняв в себе си. Разбунтувал се срещу Бога и спрял да ходи на църква.

Дошъл декември месец. Наближавало Рождество Христово. Дошъл му на гости един ден неговият приятел Алексей.

Мартин: Нямам желание да живея, приятелю Алексей. Искан ми се да умра. За какво да живея вече? Няма надежда за мен. Бог е далече, не ме чува, не отговори на молитвите ми, явно не ме обича Той.

Алексей: Не говори така, Мартине. Щом си останал жив, явно имаш роля в този свят. Бог все още те обича.

Мартин: Но аз не Го чувам. Той не ми говори. Как да продължа да живея занаят? За какво да живея?

Алексей: Да не би Той да ти говори, но ти да не чуваш гласа Му? Може би си затворил сърцето си за Него. Помниш ли, когато Йосиф и Мария търсиха място във Витлеем, където да отседнат и да се роди детето. Чукаха от врата на врата, но никъде нямаше място за тях. Нямаше място за раждането на Спасителя, Божия Син. Намери се място само в един обор, сред животните. Така и ние хората често затваряме вратата на сърцето си и Бог не намира място в нас. Той ни търси и ни говори, но ние не чуваме гласа Му.

Мартин: Не знам, Алексей. Може и да си прав. Повярвай ми, наистина искам да чуя гласа Му. Искам да ми покаже защо все още съм жив. Искам да намеря смисъл да живея. Ето идват празниците, а аз съм сам.

Алексей: Не си сам, приятелю. Имаш толкова приятели в градчето, хората те обичат, работата ти върви. Отвори сърцето си за Божия глас. Може би скоро ще го чуеш.

Разказвач: Замислил се върху думите на приятеля си обущарят. Един ден, седмица преди Рождество, имал много работа в обущарницата. Всеки искал да празнува празниците с нови, лъснати обувки. Цял ден работил Мартин без почивка. Прибрал се вечерта уморен, хапнал набързо и си легнал. В съня си чул далечен глас:

Глас: Мартине, Мартине... Утре ще дойда при теб, очаквай Ме. Ще ти бъда гост! Очаквай Ме!

Файл МОТИВ 2(музикален фон)

Сцена 2

Мартин: *(гледа през прозореца)* Ех, че странен съм сънувах снощи. Дали беше истина? Бог щял да ми дойде на гости! И каза да Го очаквам. Но кога ще дойде? За закуска ли, за обяд ли или за вечеря? Брей, че работа.

(появява се уличния метач, потреперващ от студ)

Чистач: Ама че студ е настанал! Идва Рождество и трябва улиците да са чисти. Като не седнах да науча някой занаят навремето, нека сега да мета улиците!

.....